

ЧАСТ I

СЕДЕМАДЕСЕТ МЕТРА

1.

ТЪМНОТО

Всички деца се боят от тъмното.

Тъмното е стая без врати и прозорци, пълна с чудовища, които безмълвно те сграбчват и те изяждат.

Аз се боя само от моето тъмно – онова, което е вътре в очите ми.

Не си го измислям. Ако си го измислях, мама нямаше да ми купува пасти във формата на праскова със сметана и ликьор, и нямаше да ми позволява да ги ям преди вечеря. Ако всичко беше наред, татко нямаше да се крие в банята с телефона, както прави, когато го търси хазайката, а тя винаги носи само лоши новини.

– Не се притеснявай – казва ми мама, докато мие чиниите след вечеря. – Иди да си поиграеш в стаята си и недей да мислиш за нищо.

Оставам още малко на прага на кухнята, опитвайки да я накарам да се обърне към мен със силата на мисълта, но никога не се получава. Тъй че сега съм тук, в стаята си, и гушкам Туркарет Великолепни, моя сиво-кафяв котарак

с четчица на края на опашката.

Той няма нищо против да го разнасям, търкалям по килима или преследвам с четката за коса. Котките са опортюнисти, казва татко. Сигурно това означава, че обичат вниманието. А на мен ми стига да ми е подръка, когато имам проблем и чувствам необходимост да прегръщам нещо топло и меко. Както сега.

Знам, че нещо не е наред. Може да съм четвъртокласничка, но забелязвам всичко. Годеницата на братовчед ми казва, че имам трето око. Тя е индийка и има нарисувана точка в средата на челото. Радвам се, че мисли така, но би ми стигало да виждам добре поне с двете очи, които си имам.

Понякога ми се доплаква, както сега. Тогава очилата се замъгляват. Свалям ги, та поне да изсъхнат и да изчезне червеният белег върху носа ми. Нося ги от първи клас. Тези, жълтите с лъскавите пайетки, ги купихме през декември миналата година и аз много си ги харесвам. Пак си ги слагам пред огледалото.

Без очилата виждам всичко в мъгла, както когато си вземам душ с много топла вода. Мъглата ми се нарича щаргардово замъгляване, или поне така казват нашите, а те пък са го чули в болницата. По телефона на татко, дето му викат „тъч“ и има дори интернет, пише, че господин Щаргард бил немски учен лекар отпреди сто години – точно той бил открил какво става в очите ми. И пак той разбрал, че който има тази мъгла, почва да вижда черни

петна пред хората и предметите, и тези петна нарастват, после стават грамадни, тъй че човек трябва все повече да се доближава, за да вижда по-добре. Интернет казва: Болестта засяга приблизително един човек на десет хиляди. Според мама специалните хора са избрани от Бог, но аз не се чувствам много щастлива от тая мисъл.